

Konuşan
Ayakkabılar
"Kurtuluş"

Konuşan Ayakkabılar “Kurtuluş”
Ali GÜLCAN

Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Kapak Tasarımı/İç Resimler: Aslı Aydın Katmer
Kapak Uygulama: Bilgi Erdoğan

1. Baskı: İstanbul, Eylül, 2018

**Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkındaki
Yönetmeliğın 5. maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde
Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.**

Konuşan
Ayakkabılar
"Kurtuluş"

Ali GÜLCAN

Hayal etmek güzeldir...

Hayal edin çocuklar...

İlham kaynağım, kızım Eylül'e

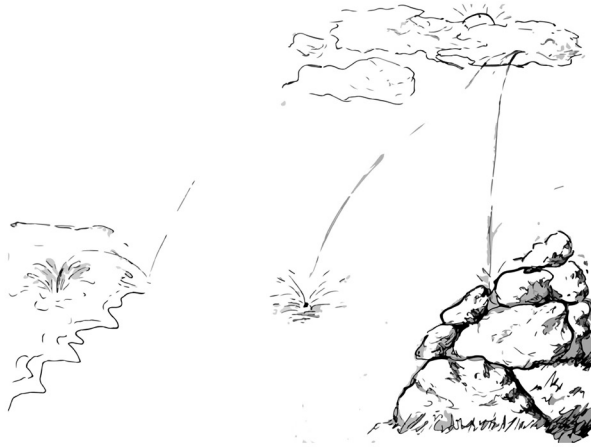

“Kurtuluş”

Gökten üç taş düştü Minos’a. Bir tanesi kayalıklardan sekti, denize düştü. Masmavi denizin derinliklerinde kayboldu. Denizin dibinde balıklara harika bir yuva oldu.

Bir tanesi düşer düşmez kırıldı, parçalandı, tuzla buz oldu...

Üçüncüsü, kırmızı olan, kayalıkların arasına düştü. Sanki birilerinden saklanır gibi gizlendi de gizlendi.

Minos, gözlerden uzak büyük bir adanın en تنها yeri idi. Kayalık olduğundan hiç ev yoktu. Buralara hiç kimse uğramazdı.

Minos'a düşen bu büyülü kırmızı taş kimse görmedi. Adanın bir ucunda, yıllarca yapayalnız bir taş olarak kaldı. Yazdan kalma bir sonbahar günü kırmızı taşın yalnızlığı sona erdi.

Torin ve ailesi çok uzun yıllardır bu adada yaşıyorlardı. Torin'in dedesi adaya ilk gelen insandı. Önceleri ormancılık yaparak geçimlerini sağlıyorlardı. Şimdilerde ise, tahtadan yapılan oyuncakların satıldığı bir dükkanları vardı. Dedesi ve babası dünyanın en güzel oyuncaklarını yapardı bu dükkanda. Bu oyuncaklar çocuklar oynasın diye büyük büyük ülkelere gönderilirdi. Torin bu dükkanda vakit geçirmeyi çok severdi.

Bir gün, Torin ve ailesi Minos'ta piknik yapmaya karar vermişlerdi. Kayalıklarda uçurtma uçuracaklardı. Babası Torin'e söz vermişti, balık da tutacaklardı.

Torin, balık tutmak için uygun bir yer ararken kayalıkların arasında kırmızı bir taş gördü. Taş, alev topu gibi kıpkırmızı bir ışık saçıyordu. Etrafı ışıltılıydı. Torin bu büyülü taşla hemen dokunmak, taşla alıp eve götürmek istedi.

Taşa dokunur dokunmaz bir ışık vurdu yüzüne. Av-
cunun içine alarak sımsıkı sardı taşı. Beyaz mendilini
çıkardı, taşı güzelce sardı ve gizlice cebine koydu.

O gün Torin altı tane büyük balık tuttu, uurtması hep yükseklerden uçtu.

Taş uurlu gelmişti sanki. Bu kırmızı taş aklından hiç çıkmıyordu.

Eve döner dönmez odasına koştu. Bu büyülü kırmızı taş odasının en gizli yerine sakladı. Hiç kimsenin taş bulmasını istemiyordu.

Torin bu hareketli günün sonunda çok yorulmuřtu. O gece erkenden uyuyakaldı.

Rüyasında adanın derinliklerinde yeşil bir ev gördü. Kocaman kapılı, kocaman pencereli, bahçesinde büyük kiraz ağaçları olan çok büyük bir ev. İçinde yaşlı bir adam ve ayakkabılar vardı. Ayakkabılar tozlu bir odadaydılar. Konuşacak halleri yoktu sanki. Tek bir şey söyleyebildiler: "Bizi kurtar"

Torin ertesi sabah rüyanın etkisiyle biraz şaşkın uyandı. "Ayakkabı konuşur mu hiç ?" diye mırıldandı.

Gördüğü rüyayı pek önemsemedi. Akli fikri kırmızı küçük taştaydı. Taşı avcunun içine aldığında heyecanlanıyor, onun büyüüne kapılıyordu. Arkadaşlarıyla oyun oynarken bile zaman zaman eve gelip taşı kontrol ediyor, her defasında aynı büyüye kapılmaya devam ediyordu.

Torin her gece aynı rüyayı görür olmuştu. Ayakkabılar ondan yardım istiyor, ona taşları bulmasını söylüyorlardı.

"Taşları bul Torin, taşlar bizi kurtarmana yardım edecek."

Torin "Başka taşlar da mı var?" diye meraklanıyordu...

Torin gördüğü rüyalardan çok etkilenmişti. Ayakkabılara ulaşmayı hayal etmeye başladı. Rengarenk, sevimli, üstelik konuşan ayakkabılardı bunlar. Kendisinden yardım isteyen bu sevimli ayakkabılar aklından çıkmaz oldu. Ayakkabıları kurtarma hayaliyle yaşamaya başlamıştı. Tüm bu rüyaların kırmızı taşla bir ilgisi olmalıydı.

Gördüğü rüyaları babasına anlatan Torin, o yeşil evi daha önce gördüğünü ve oraya gidip gidemeyeceğini sordu.

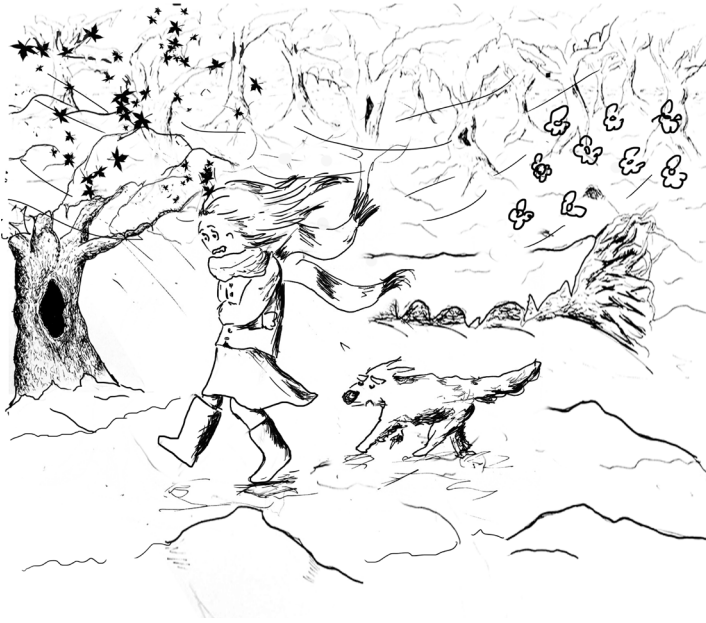
Babası Torin'i hiç böyle görmemişti. Torin ilk defa bir şeyi bu kadar çok istiyordu. Onun isteği ve gözlerindeki kararlılık babasını ikna etmeye yetmişti.

Babasının tek bir şartı vardı. Evlerinin koruyucusu, köpekleri Dimi de Torin'e eşlik edecekti. Torin, babasının

ormancılık yaptığı yıllarda ormanda çok vakit geçirmişti. Tüm adayı, tüm ormanı karış karış bilirdi.

Güneşli, soğuk bir kış günü sabahın ilk ışığında yola koyuldular. Ormanın serinliğinde, kuş sesleri içerisinde heyecanla ilerlediler.

Sabahlar akşam oldu. Günler birbirini kovaladı. Aylar geçti, mevsimler değişti. Kış, ilkbahar, yaz bitti. Yapraklar sarardı, döküldü. Artık sonbahar gelmişti. Torin çoğu zaman ormandan topladığı meyvelerle karnını doyurdu. Geceleri büyük ağaçların altında uyudu. Soğuk gecelerde Torin ve Dimi kardeş gibi sarılarak uyudular. Dimi hiç yalnız bırakmadı onu.

Yürümekten çok yoruldu. Bazen aç kaldılar. Karşılaştıkları zorluklara rağmen vazgeçmediler. Hiç umutsuzluğa kapılmadılar.

Sığınacak bir ağaç kovuğu bulduklarında, karınlarını doyuracak bir meyve bulduklarında çok mutlu oldular, sevinçten çılgınlar gibi dans ettiler.

Yolda bir su kaplumbağası Torin'e yardım etti. Kaplumbağa olmasa hızla akan dereden başka nasıl geçebilirdi? Bu sevimli ve yardımsever su kaplumbağası Torin'i sırtında taşıyarak derenin karşısına geçirmişti. Dimi de alaycı bir şekilde gülererek dereyi bir kerede hızla geçmişti. Torin kaplumbağaya teşekkür edip yoluna devam etti.

Adanın tam ortasındaki Aynalı Vadi'ye geldiklerinde umutsuzca karşı kayalıklara baktılar. Burada güröl güröl akan bir şelale ve uçsuz bucaksız kayalıklar vardı. Bu şelale yükseklerden bir ayna gibi görünüyordu. Macera burada bitmişti sanki.

“Uçabilseydik, keşke uçabilseydik” dedi Torin.

Kahverengi tüyleri, sapsarı ve kocaman gagaları ile boz yelkovan kuşları yardımlarına koştu. Onlarca boz yelkovan kuşu bir araya gelip Torin ve Dimi’yi karşı kalyalıklara geçirdi. Torin, yerden yüzlerce metre yüksekte, boz yelkovan kuşlarının gagasında bir seyahati rüyasında bile görmemişti.

Aynalı Vadi'yi aştıktan sonra sık gürgen ormanlarını geçerek büyük bir ovaya vardılar.

Yeşil ev bu ovanın sonunda olmalıydı. Güneşi arkalarına alıp ovanın sonuna doğru ilerlediler. Dinlenebilecekleri bir ağaç gölgesi bile yoktu.

“Acaba buradaki hayvanlar nasıl yaşıyor?” diye düşündü Torin.

Yürüdükçe uzaklarda ufacık gördükleri bir ev büyümeye başladı. Sanki büyük yeşil eve yaklaşıyorlardı. İkisi

de çok heyecanlıydılar. Hızlanmak isteseler de güçleri kalmamıştı artık.

Torin "Bu ev görüldüğünden çok daha uzakmış..." diye iç geçirdi. Yol git git bitmiyordu.

Akşam karanlığında vardılar.

"İşte orada!"

Torin çok heyecanlıydı. İşte o an gelmişti. Evi bulunca her şey bitecek sanıyordu.

"Galiba her şey yeni başlıyor" dedi Torin.

Dimi onaylarcasına havladı.

Rüyasında gördüğü bahçenin içersine adım attılar. Sakin ve sessizce kiraz ağaçlarının altından geçtiler. Büyük kapının tam önündeydiler artık.

Torin heyecanla "tak tak" diye kapiya vurdu. İçerden ses gelmedi.

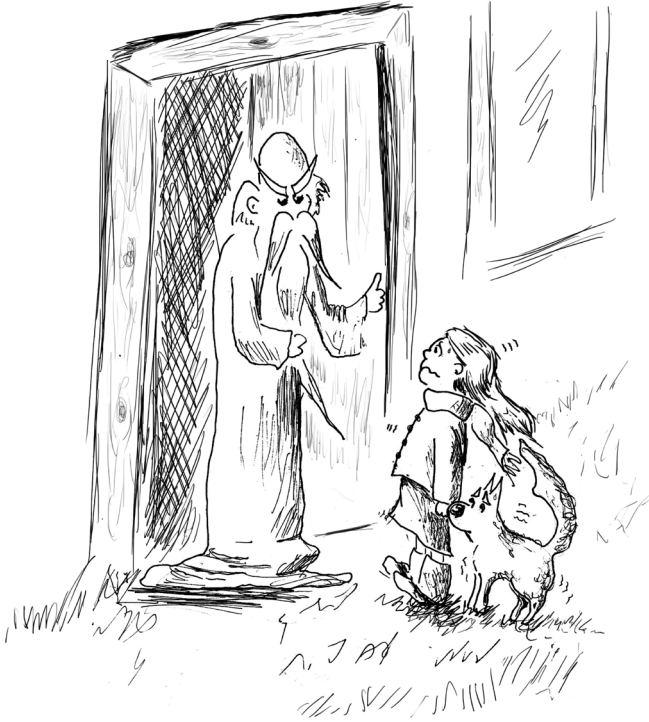
Torin bir daha çaldı kapiyi. Derinlerden bir sesin homurdanarak yaklaştığını duydu.

Kapi açılırken, Torin ve Dimi heyecandan titriyorlardı.

Kapıyı açan yaşlı adam tam da rüyasındaki gibiydi. Beyaz saçlı, beyaz sakallı, kaşları çatık. "Sinirli birisi olsa gerek" dedi içinden. Torin konuşan ayakkabıları sormak için atıldı.

Ürkekçe: "Şeyyy, ben, benden yardım isteyen konuşan ayakkabıları arıyorum da" dedi.

Yaşlı adam: "Yok burada ayakkabı, ayakkabı konuşur mu hiç " diyerek sert bir şekilde kapıyı kapattı.

Torin ve Dimi üzgün bir şekilde evden ayrılmak zorunda kaldılar. Geceyi ormanda buldukları küçük bir barakada geçirdiler.

Rüyasında konuşan ayakkabıları yine gördü. Konuşan ayakkabılar çaresiz bir şekilde yardım istemeye devam ediyorlardı.

Sabah uyandığında yerde küçük karıncalar gördü. Barakanın içinde durmadan çalışıyorlardı.

Karıncalardan biri: "Vazgeçme Torin, biz sana yardım ederiz!" dedi.

Bir an düşündü. Karıncalar nasıl yardım edebilirdi ki? Dimi de şaşkın şaşkın baktı kaldı.

Torin kendi keline söz verdi. "Vazgeçmek yok! Ayakkabıları kurtaracağım!"

Barakadan çıkıp yola koyuldu. Tekrar yeşil evin bahçesindeydi. Aynı heyecanla çaldı kapıyı.

Kapıyı açan aksi ve yaşlı adama konuşan ayakkabıların orada olup olmadığını tekrar sordu.

Yaşlı adam: "Ben sana burada ayakkabı olmadığını söylemedim mi!" diyerek kapıyı sert bir şekilde kapattı.

Torin vazgeçmedi. Rüyasına inanmıştı bir kere. Ertesi gün Torin kapıyı yine çaldı.

Yaşlı adam tam Torin'e bağırıp kızacaktı ki; bastığı zemindeki iki tahta aşağı doğru çöktü. Minik karıncalar, tahtakurusu arkadaşlarıyla birlikte zemindeki tahtaları yerinden oynatmışlardı. Yaşlı adam dengesini kaybedip yere düşmüştü. Düşen tahtaların oluşturduğu boşlukta sıkışıp kalmıştı. Karıncalar sözlerinde durmuştu. Binlerce karıncanın yapamayacağı şey yoktu galiba.

Torin yaşlı adama doğru bir adım attı. Yaşlı adam çok zor durumdaydı.

Evin içine göz ucuyla baktığında çok büyük bir kuyu gördü. Sanki bu yeşil eski ev, dipsiz bir kuyunun üzerine yapılmıştı. Yaşlı adam bu dipsiz kuyuya düşmek üzereydi. İki eliyle zemindeki tahtalara sıkı sıkı tutunmuştu. Ayakları boşlukta idi. Düşmemek için çırpındıkça çırpınıyordu.

Torin : "Hey Dimi! Çabuk, yardım etmeliyiz!" dedi.

Torin, ayakları dipsiz kuyuya sallanan yaşlı adamı kurtarmak için ellerinden tutup çekmeye başladı. Dimi de Torin'i tutuyordu.

Tüm güçleriyle yaşlı adamı kurtarmak için çabaladılar. Yaşlı adamın dayanacak gücü kalmamıştı.

Torin'in de gücü yetmiyordu. Yaşlı adam ve Torin'in elleri sımsıkı birbirine geçmişti. Dimi, Torin'i elbisesinden tutuyordu. Artık üçü de zorlanıyordu. Bırakmak üzereydiler. İlk önce Dimi bıraktı. Aylardır iyi beslenememiş ve yorgun düşmüştü.

Torin sarsıldı. Sarsılmasıyla birlikte yanından hiç ayırmadığı küçük kırmızı taş kuyunun içine düşüverdi. Taşın düşmesiyle birlikte her yer ışıl ışıl oldu. Minos'taki gibi. Uzun, çok uzun büyük yapraklı bir sarmaşık çıkmaya başladı. Sarmaşık uzadıkça uzadı. Yaşlı adamı sardı sarmaladı. Sarmaşık uzayarak gökyüzünün sonsuzluğuna doğru ilerledi. Yaşlı adam artık görünmez oldu. Sarmaşıkla birlikte gökyüzünde kayboldu.

Torin ve Dimi ayakkabıları kurtarmak için çıktıkları bu yolda, iyilikten vazgeçmeyerek yaşlı adamın hayatını kurtarmışlardı.

Torin heyecandan ayakkabıları unutmuştu. Kalbi yerinden çıkacak gibi hızla atıyordu. İçerden tıkırtılar geliyordu. Dikkatli adımlarla evin içinde gezinmeye başladı. Seslere doğru ilerledi. Siyah renkli eski bir kapının önüne doğru geldi. Kapıya yaklaştıkça sesler artıyordu. Sessizce, korkarak açtı kapıyı. Bir cesaretle içeriye girdi.

Burası küçük, eski, tozlu bir odaydı. Nefes alamadı. Burnunu tuttu. Gözlerini kıstı.

Küçük bir kafesin içerisinde iki güzel ayakkabıyı görünce çok heyecanlandı. Sonunda rüyası gerçek olmuştu. Ayakkabıları kurtarmaya çok yaklaşmıştı.

“Sonunda bizi buldun, seni çok bekledik” dedi yeşil gözlü ayakkabı.

Mavi gözlü ayakkabı çoktan kurtuluş hayallerine kapılmıştı bile.

Torin önce kafesten kurtardı onları. Annesinin verdiği mendili cebinden çıkarıp, onları bir bebek gibi nazikçe tutarak tozlarını aldı, bir güzel parlattı. Ayakkabılar çok mutlu görünüyordular.

Torin, ayakkabıların hikayesini öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Ama önce bu eski evden kurtulmalıydılar.

Torin ayakkabıları Dimi'nin sırtına koydu. Bir eliyle onları tuttu, hep birlikte dikkatlice evden çıkmayı başardılar.

İyi bir takım olmuşlardı ama bu şekilde çok yol alamazlardı. Üstelik Dimi çok yorgundu.

Torin'in aklına bir fikir geldi.

Kendi ayakkabılarını çıkarıp konuşan ayakkabıları giyecekti. Bu sayede Dimi'nin yükü azalacaktı.

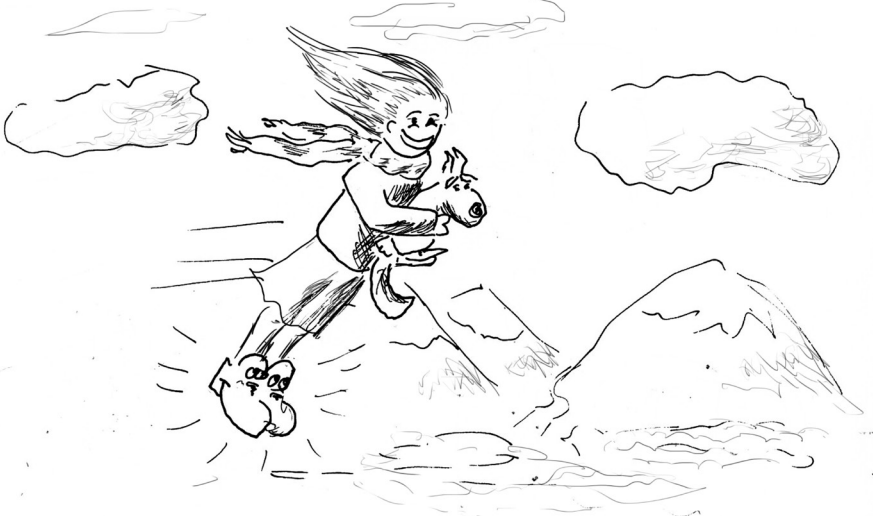
Bir ağaç gölgesinde durdular. Torin yeni alınmış bir ayakkabıyı giyer gibi mutlu, geçirdi ayaklarına konuşan ayakkabıları...

Ayakkabıları giyer giymez havalanmaya başladı. Sımsıkı sarıldı Dimi'ye. Çok şaşkındı. Gökyüzünde bir kuş gibi uçmaya başladı...

Vay canına bu ayakkabılar sadece konuşmuyor, uçuyorlardı da!

Torin ve Dimi neler olduğunu anlamıyorlardı. Çok mutluydular. Geçtikleri yolları görüyor, yükseldikçe içinden geçtikleri yemyeşil ormanlar ufalıyordu. Büyük büyük evler küçük bir düğme gibi görünüyordu. Yükseldikçe ufalan aynaya benzeyen yer de Aynalı Vadi olmalıydı.

Bu ada ne kadar da küçüktü. Uçmak, gökyüzünde olmak çok güzel bir histi. Boz yelkovan kuşlarına el sallayarak evlerine doğru yol aldılar.

Büyük yeşil eve uzun sürede, çok uzun bir yoldan gelmişlerdi. Eve dönmeleri ise ayakkabılar sayesinde sadece bir dakika sürmüştü.

Ailesi Torin'i, Dimi'yi ve ayakkabıları büyük bir sevinçle karşıladı.

Torin rüyasını gerçekleştirmenin mutluluğunu yaşıyordu. Konuşan ayakkabılar artık özgürdü.

Kırmızı taşın ve ayakkabıların hikayesini öğrenebilirdi artık...

